

Putopisi:

UNIQA tim u Brazilu

Pripremila:
Dragana Mihajlović

Brazil - Rio de Janeiro

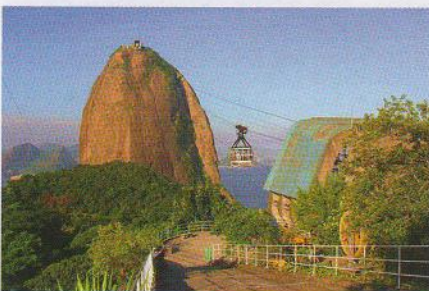
18.02.2009 pod punom zimskom opremom krenuli smo za London. U večernjim satima smo šetali ulicama Londona, da bi smo sutradan krenuli za Rio.

Posle dvanaest sati leta (na -52 stepena) stigli smo u Rio na 38 stepeni. Tog momenta smo bili zahvalni našem marketingu, jer smo u UNIQA torbe skinuli zimsku garde-robu.

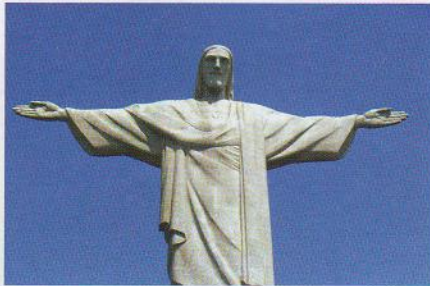
Prvi dan (20.02.2009) smo proveli razgledajući Rio:

Najveći stadion MARAKANA, gde smo u izlivenim stopama najpoznatijih Brazilskih fudbalera mogli konstatovati da velikani imaju mala stopala. Fudbalsku utakmicu BOTAFOGO - FLUMINENSI smo gledali 25.02.2009, koja je bila pravi spektakl ili bolje rečeno slet, koji su organizovali navijači.

ŠEĆERNA GLAVA, prava atrakcija jer se do vrha stiže pomoću gondola. Pogledom sam tražila Džeims Bonda jer je na ŠEĆERNOJ GLAVI sniman jedan od čuvenih filmova ovog serijala.

KORKOVADO (spomenik Hrista spasitelja) - jedno od svetskih čuda koje je visoko 38 m a raspon ruku je 28 m. Predivan pogled na ogroman deo Rija i okeana, a najupečatljivija slika prirode je srećna porodica (skup više ostrva). Oduševljenje obilaska ovog remek-

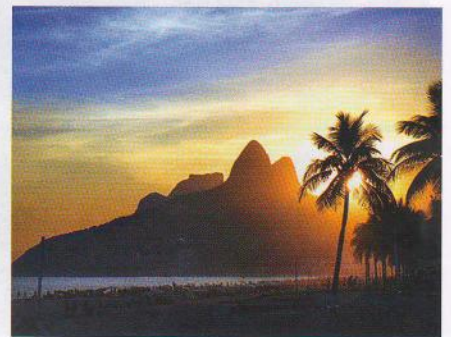

dela ulepšali su zabavljači u ritmu sambe na raznim udaraljka, koji su se jedan deo puta spustili sa nama u jednom „čiri“. KATEDRALA je bila sledeća destinacija u centru grada, koju građani Rija (a ima ih 8 miliona) zovu „LETEĆI TANJIR“. U katedralu može da uđe 20.000 posetilaca.

Drugi dan (21.02.2009) smo već osetili atmosferu njihove pripreme za karneval cele nacije. Za vreme karnevala, tih 10 dana ništa ne radi: proizvodnja, fabrike, banke, radnje, cela nacija samo peva, igra i veseli se. Pre podne smo posetili fabriku poludragog kamena „Shtern“. Marketing je čudo! Svaki turista koji poseti Brazil, dobije pozivnicu, besplatan prevoz do fabrike. Tamo su nas dočekali sa tradicionalnim pićem „Kajperinja“ (rakija od šećerne trske sa kockama leda i limete), sendvičima, sokovima....

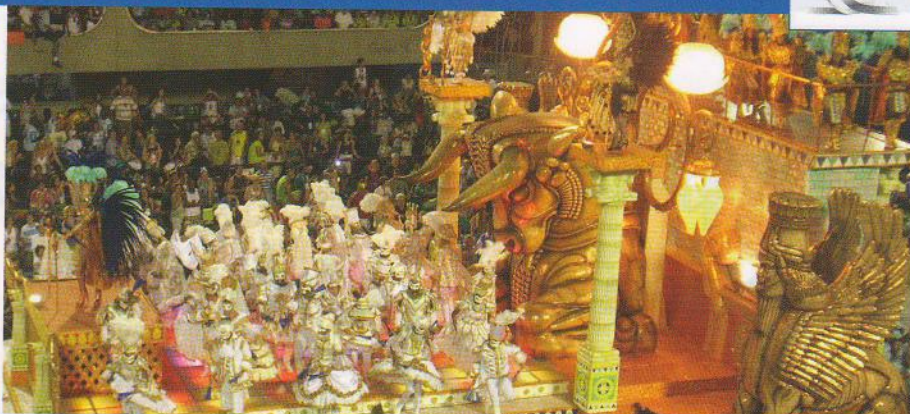
Pored obilaska proizvodnog pogona gde se proizvodi skupoceni nakit, njihovo gostoprinstvo dolazi do izražaja u prodajnoj sali. Tu su želje, ambicije i potrebe mnogih turista iznad njihovih mogućnosti, da uopšte

to plate. Ali prenzetacija je čudo. Tamo, kao i u svakom poslu, prodaja raste. U popodnevni satima prisustvovali smo uličnim veselijima i njihovim „bandama“ koje sam bazu ulicama Ria. U takvim gužvama nastale su prve sitne krađe - džeparoša, naša grupa koju je vodio KON-TIKI bila je siromašnija za jedan foto aparat, bateriju za kameru i nešto novca. U večernjim satima smo posetili glavnu ulicu Rija, kojom je defilovala druga liga učesnika karnevala. Pravi doživljaji su bili, to što smo mogli da se pomešamo sa učesnicima i Alegorijska kola sa plesačicama vidimo u svarnoj veličini.

Trećeg dana 22.02.2009 od strane vodiča bile su obezbeđene karte za Sambodrom. Mesto smo imali preko puta komisije koja je ocenjivala 6 Sambo škola prve lige koje su učestvovala te noći. Pravo oduševljenje je bilo kada smo čuli da je posle 15 godina Predsednik Brazila Lula, koji je bio te noći na Sambodromu. Država koja ima blizu 200 miliona stanovnika i prosečnu

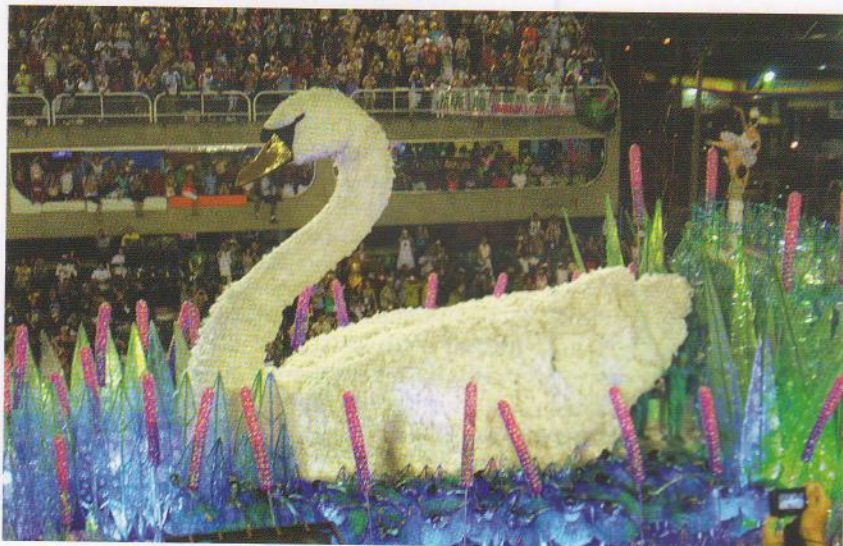
starost 25 godina. Takođe, ove godine nsvakidašnji događaj je bio jer se te večeri Brazilski poznati pevač venčao na Sambodromu, a kuma mu je bila supruga Predsednika države. Kod najave svake škole bio je pravi spektakl od vatrometa. Sambodrom je dugačak 1,5 km. Vreme da prođu učesnici jedne škole je 80 minuta. Svaka škola je imala od 3000 - 4500 učesnika i 5 - 8 Alegorijskih kola. Pesma jedne škole se pevala svih 80 minuta, uz nju svi posetioci Sambodroma ne samo da pevaju već i sambaju, pa i mi sami. Lepotu ovog doživljaja na Sambodromu ne može Vam dočarati ni jedna slika ili video zapis. Mislim da ni najbolji novinari ili pesnici ne mogu opisati ovu karnevalsku lepotu. U Svakoj školi ima 30-45 „baterija“ učesnika koji imaju identične kostime od glave do pete. Najlepše učesnice sa najvrednijim kostimima i najlepšim telom su bile predvodnice „Udarača“. I tako celu noć.

smo se najdužim mostom na svetu, dugim 15 km, autobusom u kome otvoreni prozori imitiraju klima uređaje „Tošiba“. Svi voze kao da su vozači reli trka ili Formule 1.

Šesti dan 25.02.2009 odlazimo do luke Rija. Iz autobusa vidimo lepote Rija ali i njihove Favele - delove grada, naselja u kojima milicija nema pristupa. Brodom smo putovali do „Rajskog ostrva“ koje je u vlasništvu jednog gospodina koji ima blizu 80 godina, pa nisam ni pokušala da mu ponudim životno osiguranje UNIQA. Njegove sinove nismo imali prilike da upoznamo pa nam je ostalo da ceo dan uživamo u lepotama okeana, prirode, zelenila, papagaja i majmuna (od kojih smo sklanjali rance koje su pokušavali da ukradu). Ručak je bio pripremljen od strane osoblja koje tamo živi. U večernjim satima smo stigli nazad do hotela, ali nismo otišli na spavanje, već

Radeći za UNIQA osiguranje mnogi klijenti su prerasli u prijatelje. U Londonu nas je ugostila porodica Nedić, koji su naši klijenti, i provozala celim Londonom. Odveli su nas do tržnog centra „Harrods“ gde su u znak sećanja na Dajana i Dodi al Fajeda postavljene njihove slike, čaša iz koje je zadnji put Dajana pila i verenički prsten. Noć smo završili u jednom londonskom pabu.

Četvrti dan smo dosta odmarali, da bi u večernjim satima bili ispred Sambodroma gde se priprema drugih 6 škola prve lige da uđu na Sambodrom. Divno provedeno večer jer su svi maksimalno ljubazni i spremni za slikanje.

Peti dan, još uvek ništa ne radi, slobodan dan, ali Milica, vodič KON - TIKI-ja organizuje svim dobrovoljcima obilazak grada. Posetili smo „Colombo“, prvu otvorenu kafe-poslastičarnicu u Riju. Pokazala nam je još mnoge znamenitosti, vozili smo se trajektom koji prevozi 3500 putnika. Vratili

u žetnju Kopakabanom gde smo se osvežili kokosovim mlekom.

Sedmi dan, pošto su se poneki tržni centri otvorili, svi su pohrlili u kupovinu. Osim Dragane i Save Mihajlovića sa još jednom devojkom Vanjom su pohrlili u nove avanture. Let iznad Rija sa deltaplanom i paraglajderom u trajanju od 12 minuta sa nadmorske visine od 600 m, pa do peščane Kopakabane je bio pravi izazov i lepota za oči.

U večernjim satima let za London u povratku je bio kratak da bi se sredili utisci.

Sve u svemu, poruka je: ne propustajte ni jedno nagradno takmičenje koje UNIQA osiguranje organizuje, jer su to vrednosti za koje treba raditi!

